

Els Nebot, de Riudoms

Salvador Rovira Gómez, historiador

Els germans Nebot davallen de Jaume Nebot, natural de Vilaplana, que s'aveïnà a Riudoms vers 1663, i de la seva esposa, la riudomenca Engràcia Font. El genearca dels Nebot es dedicà als negocis i aconseguí fer-se un bon patrimoni que li permeté esdevenir familiar del Sant Ofici i aconseguir, el 14 de març de 1675, el privilegi de ciutadà honorat de Barcelona. Lliurà les darreres voluntats a la rectoria de Riudoms el 23 de maig de 1703 i la seva mort s'esdevingué el 9 de juliol d'aquell mateix any.

Jaume Nebot i Engràcia Font foren pares de dotze fills: Jaume, Rafael, Joan, Engràcia, Maria, Josep, Francesc (1), Francesc (2), Antoni (1), Francesc (3), Alexandre i Antoni (2), dels quals nou arribaren a l'edat adulta.

Jaume Nebot i Font

El primogènit dels Nebot-Font es casà amb la reusenca Magdalena Morell amb la qual establí capitols matrimonials el 16 d'abril de 1692. Havia de ser el successor dels seus pares, però morí sobtadament abans que ells. Les seves restes mortals foren enterrades, el dia 27, a la capella de la Mare de Déu del Remei de l'església parroquial riudomenca. Fou pare de

tres noies –Gertrudis, Engràcia i Maria– i d'un noi: Jaume-Felip, que fou l'hereu del seu avi.

Jaume-Felip s'implicà en la causa austriacista, cosa que l'obligà a exiliar-se a Viena on morí sense deixar descendència l'any 1750.

Engràcia, l'única filla que arribà a l'edat adulta, rebé el baptisme el 21 d'abril de 1693. El fet que els seus oncles Rafael i Antoni, així com el seu germà, la designessin hereva en els respectius testaments, la convertí en mestressa de la major part dels béns dels Nebot. Restà fadrina i morí l'any 1761.

Rafael Nebot i Font

Fou dut a batejar per Antoni Santgenís i Paula Guasc el 22 de gener de 1665. Escollí com a forma de vida la milícia i per l'agost de 1693 ja comandava una companyia amb la graduació de capità. En iniciar-se el moviment austriacista es trobava al País Valencià i s'uní a les forces aixecades pel general Basset amb qui féu la campanya que permeté ocupar Oliva, Xàtiva, Gandia, València, Utiel, Xiva, Bunyol i Requena. El març de 1706 rebé de Carles III l'ordre de deixar el País Valencià i passar a Catalunya amb el seu regiment per tal d'ajudar

a redreçar la situació militar del Principat. Un cop superat l'ensurt, tornà al País Valencià on el 8 de juliol ocupà Elx, el 24 aconseguí que Alacant donés l'obediència a Carles III i per l'octubre aconseguí ocupar Utiel. El 1707 el tornem a trobar a Catalunya on, en terres de ponent, s'enfrontà a les tropes del duc d'Orleans i realitzà una agosarada incursió al Rosselló. L'any següent participà en la campanya de l'Empordà i la Cerdanya i contribuí a deturar l'ofensiva del duc de Noailles. L'agost de 1709 s'embarcà en vaixells britànics amb el seu regiment per realitzar un desembarcament a Andalusia que no s'acabà de concretar. Tornat a Catalunya, combaté al Ripollès, la Cerdanya i l'Empordà. El juny de 1710 s'estava al coll de Balaguer apostat per barrar el pas a les tropes de Francisco Caetano de Aragón a les quals perseguí fins a Marçà i posteriorment sorprenqué a Móra. Pel setembre es trobava a Miravet on sorprenqué una força que es dirigia al castell, la guarnició del qual aconseguí que se li rendís. Novament passà al País Valencià i el mes de novembre de 1710, quan es trobava assetjant Morella, fou cridat per Carles III a Saragossa i en arribar

a la capital aragonesa el rei li demanà l'opinió respecte al camí que havia d'emprendre per anar a Barcelona i ell li aconsellà la via Fraga, Balaguer, Manresa i Montserrat. El 1713 refusà embarcar-se amb les forces imperials i, com a membre de la Junta de Braços, votà a favor de resistir i es pot dir que quedà amb la responsabilitat de les operacions militars pròpiament dites. El govern provisional català li ordenà impedir que la guarnició de Tarragona lliurés la plaça als borbònics per la qual cosa es desplaçà fins a la capital del Camp on no pogué impedir la capitulació dels imperials i per això decidí retirar-se al Catllar des d'on, el dia 16 de juliol de 1713, envià una part de les seves forces a prendre Altafulla. Els soldats apostats en aquesta vila albiraren un destacament que, comandat pel general Diego González, havia deixat Tarragona i ocupat Torredembarra. Assabentat Nebot del fet sortí del Catllar vers Altafulla i un cop allí analitzà la situació i, preveient l'arribada de nous contingents de tropa procedents de Tarragona, decidí no atacar. Ara bé, els seus col·laboradors, els capitans Nasarre i Espiagua, el feren canviar d'opinió i es llançà contra les tropes

Falsa porta de l'església parroquial de Riudoms on va ser enterrat Jaume Nebot Font, en una tomba de la capella de la Mare de Déu del Remei (s. XVIII).
Foto: Ian.

Rafael Nebot, tinent general de cavalleria, s'acollí a la protecció de Carles d'Àustria i passà a residir a la ciutat de Viena, on morí el 6 de setembre de 1733 i fou enterrat a l'església del convent de l'Escola Pia, a la tomba del seu germà Francesc, mort sis anys abans. A la fotografia, jardins del Belvedere vistos des del palau construït entre 1714 i 1723. Foto: Ian.

de González amb un resultat totalment advers. Per l'agost sortí de Barcelona per mar en un intent desesperat de trencar el setge de la ciutat i de reagrupar i mobilitzar les partides de miquelets que actuaven de manera dispersa arreu del país. L'expedició, després de burlar el bloqueig marítim dels borbònics, desembarcà a Arenys de Mar; militarment parlant la principal incidència de l'expedició consistí a obligar els borbònics a treure tropes del setge de Barcelona per destinar-les a perseguir Nebot, que tingué èxits puntuals com els de Caldes d'Estrac, Vilassar, Teià i Manresa; tot i això, la situació resultava impossible de capgirar i a la fi el diputat militar Antoni-Francesc de Berenguer i de Novell, que tenia el

comandament oficial de l'expedició, ordenà als caps militars, i entre ells a Nebot, que embarquessin amb ell cap a Barcelona amb el benentès que en fer-ho abandonaven a la seva sort els prop de cinc milers de voluntaris que s'havien concentrat a Alella. Una vegada a Barcelona tant el diputat com Nebot foren considerats responsables del fracàs i sotmesos a judici. Nebot fou desterrat i enviat a Itàlia amb els papers del procés per tal que l'emperador es pronunciés. Carles VI va sobreseure els càrrecs en contra d'ell, li atorgà una plaça a l'exèrcit amb el grau de tinent general de cavalleria i li concedí, el 17 de juny de 1723, el títol de comte de Nebot. Fou pare d'almenys dos fills: Rafael i Magdalena, que l'any 1761 vivien ell a Viena i ella a Riudoms, al costat de la seva cosina

Engràcia que en tenia cura. Rafael Nebot i Font morí a Viena l'any 1733.

Joan Nebot i Font

Rebé les aigües baptismals el 19 de maig de 1667.També escollí la carrera militar i l'octubre de 1703 era tinent reformat de cavalleria. El 1704 servia com a militar a Castella i va passar a Portugal per tal de posar-se al servei de l'arxiduc. Va ser enviat a Catalunya amb la finalitat de subvertir el Camp de Tarragona contra Felip d'Anjou. El 1707 hom li reformà el seu regiment i decidí retirar-se a la seva propietat del mas de Faus. Tot i això no dubtà a acompanyar el seu germà Rafael en l'expedició de Tarragona, participà en la defensa de Barcelona i fou ferit l'11 de setembre. Estigué casat amb Anna Morell i

fou pare d'Engràcia, Joan, Maria, Marianna, Felip i Josep, dels quals arribaren a l'edat adulta Engràcia, Maria, Marianna i Josep. Tot fa pensar que traspassà l'any 1739.

Engràcia Nebot i Morell nasqué el 1707 i morí amb posterioritat a l'any 1752 i abans de 1766.

Maria nasqué l'any 1708. Vivia al mas de Faus i el 1771 considerà que havia resultat «lesionada i enganyada» pel seu germà Josep, per la qual cosa pledejà en contra d'ell. Morí fadrina abans de 1773. De Marianna només sabem que fou mare de Magdalena.

Josep fou l'hereu. Es casà amb Anna Maria Hacklin i atorgà testament el gener de 1758. Fou pare de Jaume, Francesc, Joan i Josep.

Jaume nasqué entre 1748 i 1750. Es casà l'any 1776 amb la seva parenta en segon grau Magdalena Nebot, filla de Joan Nebot i Cabré, pagès de Vilaplana. Entrà en possessió dels béns dels Nebot a Riudoms i aquesta circumstància el féu decidir a deixar Bràfim i establir-se a la vila dels seus avantpassats. L'1 de gener de 1789 prengué possessió del càrrec de batlle de Riudoms per al bienni 1789-1790. Morí amb posterioritat al juny de 1797 –quan sabem que era viu– i abans del juliol de 1802, moment en què ja trobem la seva esposa citada com a vídua. Els béns dels Nebot al poble els heretà el fill Josep Nebot i Nebot, que degué néixer entre 1777 i 1782 per tal com el juliol de 1802 declarà tenir menys de 25 anys i més de 20; s'amullerà amb Agustina de Figueres i de Carles, i també residí a Riudoms.

Engràcia Nebot i Font

Fou batejada el 16 de setembre

de 1669 i el 2 d'agost de 1689 es casà amb el ciutadà honrat Josep Pujalt Batlle, de Belianes.

Maria Nebot i Font

El 14 de desembre de 1698 es maridà amb el tarragoní Joan Sunyer d'Homededéu, doctor en Dret.

Josep Nebot i Font

Fou batejat el 7 de maig de 1672.

Com els seus germans, se sentí atret per la milícia i prengué partit per Carles III l'arxiduc. El príncep de Darmstadt el féu

«Carles VI va sobreseure els càrrecs en contra d'ell, li atorgà una plaça a l'exèrcit amb el grau de tinent general de cavalleria i li concedí, el 17 de juny de 1723, el títol de comte de Nebot»

coronel el 18 de maig de 1704. El 27 de setembre de 1705 aconseguí que Tortosa retés obediència al rei Carles. Un cop obtinguda la capital del Baix Ebre passà al País Valencià on obtingué l'obediència de Vinaròs. Del Baix Maestrat anà als Ports on s'enfrontà amb èxit, prop de Morella, amb les forces del coronel Pozoblanco que volia barrar-li el pas, i un cop obert el camí es dirigí a Alcanyís i n'aconseguí l'obediència. També actuà per les terres del Matarranya i sostingué combats a Calaceit i Vall-de-roures. L'any

1706 estigué amb el seu regiment al País Valencià i a Alzira tingué una actuació molt destacada. S'incorporà a l'ofensiva d'Aragó i el 16 de desembre de 1706 participà amb el seu regiment en el combat de Calamocha. El 1707 lluità al front de Lleida i quan el seu regiment, el 1708, fou reformat, es dedicà a organitzar partides de voluntaris. També participà a la defensa de Barcelona.

Francesc Nebot Font

Antoni Gil de Federic el duqué a batejar el 26 de maig de 1680. Patí la repressió del virrei Velasco que l'empresonà el juny de 1704. El príncep de Darmstadt li conferí el grau de coronel. El 7 de juliol de 1713 participà a la reunió que l'Estat noble celebrà a Barcelona i signà la protesta presentada per Manuel Ferrer i Sitges contra el que havia deliberat l'estament. S'exilià a Viena on morí el 1727 i fou enterrat a l'església del convent dels escolapis.

Alexandre Nebot i Font

Era bessó de Francesc i fou batejat el mateix dia que aquest. A l'igual que els seus germans, seguí la carrera militar i el 1704 era tinent de dragons.

Antoni Nebot i Font

La seva germana Engràcia i el seu marit l'apadrinaren el 20 de juny de 1685. També fou partidari de Carles III l'arxiduc. Participà a la reunió de l'Estat noble i, igual que els seus germans, signà la protesta de Ferrer i Sitges. Els anys 1730 i 1731 es trobava a Riudoms, però no s'hi quedà, ja que el març de 1745 residia a Viena on, el 14 de maig de 1750, atorgà les darreres voluntats i morí el juny de l'any següent. »